

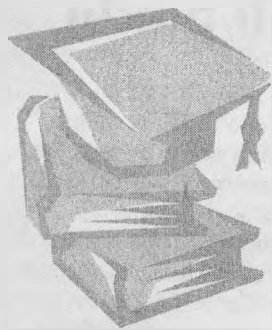

ВАГАНТ

Ода студенту

Ода студенту.

Якщо "Halloween", як зазначалося, це професійне свято всіх могилянців, то професійне свято всіх студентів загалом – ДЕНЬ СТУДЕНТА (Усеhaaaa! Уаааhooo!! Саг-гамба!!! Ура! тощо). Тому ми, як справжні студенти, зрозуміли, що краще нас (студентів) ніхто не поздоровить і вирішили самі себе привітати і побажати собі всього найкращого, а саме: окрім щастя в особистому житті, здоров'я в тому ж житті та успіхів у щасливому та здоровому особистому житті, побільше балів з усіх предметів, побільше викладачів, які б давали нам побільше балів з усіх предметів, і звичайно ж довічної мрії кожного (не)нормального студента – ЦІАРИ!!! А також ми хотіли б побажати собі своєчасної виплати стипендії, звільнення від плати за *додаткові навчальні послуги*, цілодобового доступу до комп'ютерів з виходом в Internet, гарних цін і помірних апетитів в ідальні, великого, справжнього, але дешевого кохання.

Знаючи, як студенти будуть відмічати це велике свято (все ж таки всі ми там будемо), та щоб студенти не напружували свої вже розп'яжені звичини, ми в и р и ш и л и запропонувати нам такий дуже

старий тост:

"Колись, дюж давно жив собі адзин маленькій, але дюже кмітливий та вінахідливий студент. А так як біль цей студент справжнім студентом, то й вчився він як справжній студент: спав, ель, піль і любив. Але через 98 днів і ночей він став перед фак(т)ом сесії. В цей же час жив інший маленький, кмітливий та вінахідливий, але вже не студент, а викладач. Як і більшість викладачів він викладав, спав, ель і піль. Але через 98 днів і ночей і він став перед фактом сесії. І ось одного ясного як Сонце Карпат та чістого як відбілювач АСЕ дня вони зустрілись у 305-й аудиторії – студент та викладач! Адзін на адзін! І молодий та гарний як Павло Лазаренко після отримання посади прем'єра студент вітацій перший білет. Він гордо поглянув на питання і відповів тому, хто викладав, спав, ель і піль, що все це занадто легко для нього і взяв інший білет – відбулася та ж сама історія. Так вони і досі – адзін тягне, інший слухає. Адзін – вічний студент, інший – вічний викладач. Так вип'ємо ж за цю довічну єдність та боротьбу протилежностей і за тих, хто хоча б у душі залишається веселим, безтурботним, енергійним, закоханим, заклопотаним, голодним, невиспаним, спраглим, коханим та закоханим, сповненим різних безглузвих ідей студентом.

Вип'ємо за нас – за студентів!!!".

КБ "GreeN"

Екскурс в історію

Саме в цей день, день студента, ми вирішили нагадати Вам, шановні студенти, про, так би мовити, ідейних батьків студентства – вагантів. Адже саме вони на століття визначили образ життя, поведінку, погляди та переконання студентів. Середньовічний вагант - це студент, який мандрував по Європі із університета до університета в пошуках нових знань. Життя його складалось з відвідувань кабаків, залицання до жінок (не завжди з чесними намірами), нескінченних бійок (як на диспутах в університеті, так і на вулиці), постійного навчання і гумору. Історія зберегла чимало свідощів діяльності вагантів: це і чудова лірика (любовна і застольна), і їхнє протистояння Папській курії (яке відображалось у нескінченних памфлетах та епіграмах на церковників та Папу римського), і їх, безумовно, корисний вплив на забобонне середньовічне суспільство. На жаль, редколегії не вдалось дістати зразки їхньої творчості, які є найбільш яскравим

свідченням того, що дух студентства незмінний, і між вагантами і сучасними студентами є невидимий духовний зв'язок.

Саме тому ця газета і називається "ВАГАНТ". Такою назвою ми проголошуємо, що виступаємо проти хамства, забобонів, комплексів, неприйняття нового, нетерпіння та дурісті. Ми виступаємо за небайдуже ставлення до суспільного життя, за свободу слова та релігійних переконань. Ми виступаємо за культуру, знання і нові погляди. Газета створена для того, щоб інформувати студентів про життя Академії, а адміністрацію – про життя і потреби студентів, щоб студенти мали місце для самовираження і культурного зростання.

Прагнемо до того, щоб газета була невід'ємною часткою студентського життя, виразником його ідеології, поглядів, переконань.

Діордієв О

Подія

Звернення
благодійного
фонду "Людина
року" до
миколаївців.

"Щоб не розпався зв'язок часів..."

Любі земляки!

Наше рідне місто, як і вся Україна, переживає далеко не кращі часи. Численні проблеми, і труднощі буквально звалилися на людей, викликаючи втому, апатію, а часом і відчай. Але завжди, навіть, в найпохмуріші періоди нашої історії люди працювали – сіяли хліб, зводили будинки і будували кораблі, навчали дітей і лікували хворих, складали музику і писали картини. І завжди були ті, хто робив свою справу краще за інших.

Більше ніж двохсотрічна історія нашого міста знає немало яскравих і самотніх особистостей в різних галузях людської діяльності. Вони – наша пам'ять і наша гордість.

Такі люди є і сьогодні, і в цьому наше сподівання на краще, наша віра в завтрашній день. Необхідно, щоб про цих людей і про їх справи знали якомога більше, бо вони – особистості, наш моральний орієнтир, приклад для наслідування молодому поколінню.

Не можна сказати, що в Миколаєві таких людей зовсім не помічають. Два останні роки тих із миколаївців, які проявили себе в різних сферах діяльності, міськвиконком нагороджував титулом "Городянин року", а ЦОМ "Наваль-експерт" за оцінками експертів визначав "Людину року".

Ми хочемо об'єднати ці зусилля, дати цій роботі новий імпульс, наповнити її новим змістом, зробити так, щоб імена наших кращих земляків стали відомі буквально всім миколаївцям. Визначення кращих повинно бути не лише об'єктивним, але й прозорим.

З цієї метою нещодавно було створено Миколаївський благодійний фонд

(продовження на 2 стор.) >

< (початок на 1 стор.)

Зустріч

“Вагант” + media-club “Оболонь”

“Людина року”, призначений для реалізації відповідної міської програми. Згоду працювати в оргкомітеті Фонду вже дали відомі і авторитетні городяни. Сьогодні планується визначати кращих миколаївців щорічно і за наступними номінаціями: суднобудування, підприємництво, культура і мистецтво, наука і освіта, охорона здоров'я і медицина, правоохоронні органи, фізкультура і спорт, засоби масової інформації, благодійність і гран-прі – “Людина року-98”. За необхідністю кількість номінацій може бути змінена. Звання “Людина року” надаватиметься, виходячи з критерію найбільш суспільно-значущої роботи для міста. Фонд звертається до вас, підприємці і всі ділові люди, – підтримайте нашу ідею, підтримайте престиж нашого міста, підтримайте своїх кращих земляків.

Фонд звертається до вас, працівники засобів масової інформації, – в нашому житті досить неприємностей, допоможіть людям побачити і оцінити позитивне. Фонд звертається до вас, наші земляки, – незалежно від національності, віку, релігійних і політичних переконань – щоб не розпався зв'язок часів, щоб із нашого славного минулого протягнувся шлях в майбутнє, підтримаємо увагою найдостойніших наших земляків. І нехай завтрашній день буде кращим, ніж сьогоднішній!

...Не питай, що зробило місто для тебе, скажи, – що зробив ти для Миколаєва?..

Звернення прийнято на засіданні оргкомітету Миколаївського благодійного фонду “Людина року”.

Л.Белоконь, В.Дударь, Б.Годунов, В.Карнаух, М.Каймарзов, Т.Куреленок, В.Розанов, В.Новицький, Н.Бондаренко, В.Чубенко, В.Шведов, В.Фляк, Ю.Юрін.
Контактні телефони: 34-74-89, 33-51-07, 50-00-29.

На першій шпальті газети є звернення до миколаївців від благодійного фонду “Людина року”, головою правління якого є Юрій Юрін. Я думаю тобі буде цікаво більше дізнатись про цю акцію, про те, до чого тут “Вагант”, а також про деякі цікаві відкриття, зроблені мною в процесі знайомства, зокрема про Media-club м.Миколаєва.

Я зателефонував Юрію (на той час я ще нічого не підозрював). Він повідомив мене, що оскільки міськвиконком у цьому році не проводив загальноміську незалежну акцію “Людина року”, то Благодійний фонд вирішив зробити це самостійно. І, якщо наша газета зацікавлена прийняти у цьому участь, то необхідно сказати “Так” і починати працювати. Звичайно ми не змогли сказати “Ні”.

Отже, ми погодилися зустрітися

в Media-club у понеділок. Клуб знаходиться у барі “Оболонь”, збори проходять раз на тиждень з 16 до 18 години. І саме туди я і потрапив, що правда з нежиттю, але при здоровому глузді і з твердою пам'яттю. (Про нежить я жалкував весь вечір – через неї я не зміг в повну міру насолоджуватись чудовим пивом “Оболонь”, яким поїли змєрзлих журналістів. Журналісти мужньо пили, адже пиво було безкоштовним). Обговорювались дві теми: “Миколаїв у виборах до Верховної Ради та у Президентських виборах” (гості, серед яких був наш шановний викладач соціології Онофрійчук А.М., ознайомлювали журналістів з деякими соціологічними тонкощами) та “Акція “Людина року” (пан Онофрійчук розповідав як краще

організувати процес відбору кандидатів). На першій темі я зупинитися не буду, це цікаво, але якось іншим разом. Щодо другої, то як я дізнався, щогорічна акція “Людина року” відрізнятиметься максимальною прозорістю: миколаївці самі зможуть подивитися, які кандидати будуть брати участь в конкурсі і за якими критеріями їх будуть обирати. Це, безумовно, є кроком вперед: в минулі роки “Городянина року” обирали, так би мовити, за “закритими дверима” і просто оголошували списки переможців. На мою думку, прозорість таких заходів просто необхідна – місто має знати своїх героїв! Адже, щоб просто обирати до списку претендентів, теж треба мати неабиякі досягнення. І таких людей місто повинно знати, оскільки саме їх праця наближує нас до кращого життя...

Діордієв О.

Культура

Успішне проведення першого Земельного збору було відзначено у політичному житті Галичини як велика перемога Народовського руху. До Просвіти потягнулася молодь, натхненна тією обставиною, що завдяки її енергії вдалося втілити в життя ідеї революції 1848 року. Це було ознакою того, що організація має майбутнє і те, що наявність у молоді сил та енергії значно посилює розвиток організації. Згідно з своїм першим статутом, “Просвіта” була науково – просвітницькою організацією. Напрямки діяльності Товариства, викладені в першому статуті, не передбачали залучення до його роботи широких народних мас, та й просвітницька діяльність з майже поголовно неписьменним народом у ньому не передбачена. Згодом ці недоліки були виправлені з прийняттям нового статуту К. Суткевича та Ю. Романчука. Тоді було обмежено науковий характер діяльності Товариства.

“Просвіта” від початку і до кінця залишалася книгодрукованою. Приступаючи до видання книжок для народу, необхідно було вирішити питання тематики та правопису. Ще на першому Земельному зборі було прийняте рішення видавати книжки чистою українською мовою без російських, польських та церковнослов'янських слів у простому й доступному стилі. Це був найважливіший етап як для організації, так і для української культури взагалі. Оскільки мова з письмової форми почала поширюватися і в усну, це сприяло

“Просвіті” 130 років

активізації національного руху.

Розповсюдження “Просвітою” власних видань було пов'язано з чисельними труднощами. Своєї книгарні “Просвіта” не мала, тому продаж книжок здійснювали самі члени товариства. Ситуація змінилася з прийняттям у 1876 р. нового статуту. Згідно з затвердженими правилами, кожний член “Просвіти” одержував за рахунок місячного внеску в середньому біля 4 книжок.

Товариство активно впливало на впровадження у життя української мови. Зокрема від 1867р. затверджено українську мову навчання в чотирьох початкових класах академічної гімназії. У 1877р. “Просвіта” починає вести перший курс української мови – читання і правопис для службовців. Видавалися та перекладалися підручники для шкіл тощо. Ці напрямки роботи збереглися і донині, оскільки Україні ще досить далеко до повноцінного функціонування державної мови, що є неодмінною складовою державотворення. Звісна річ, радісно дізнатися, що існує організація, яка відстоює інтереси українського народу. З іншого боку, стає сумно, адже сам факт діяльності “Просвіти” свідчить про те, що сам український народ не береже власну мову, не розвиває національну самосвідомість. Будемо сподіватися, що такого становища у найближчому не буде. І завдяки “Просвіті” також.

Свято триває?

Отже, Halloween минув. І зараз ми, як безпосередні організатори-учасники, пропонуємо вам чи то звіт, чи то аналіз всього, що відбувалося і повинно було відбутися.

А почалося все з того, що трійка безчердачних студентів-ентузіастів за місяць до свята вирішила, що Halloween це такий день, який можна було б дуже весело відсвяткувати. У зв'язку з тим, вони зібралися на четвертому поверсі рідної alma mater і «сообразили там на троих» приблизний план майбутнього дійства. Саме тут народилася ідея всезагального маскараду, вбивств, пошти та пліток, іншими словами – тотального дуріння, що відрізняється від планового дуріння – навчання. Особливістю і головним ускладненням цього плану було те, що свято хотілося зробити протягом цілого дня. Після недовгих пошуків на друге організаційне зібрання прийшло вже дещо більше народу. За таких умов можна було розгорнути повномасштабну діяльність. У подальшому стихійний оргкомітет розділився на дві групи: одна дуже хотіла проводити першу половину дня, друга – другу. До того ж це було зручно з точки зору розподілу праці (за більш докладними поясненнями з цього приводу звертатись до В.А.Палехової). Оскільки ми відносились до першої групи організаторів, то, вся наступна інформація буде торкатися саме нашої діяльності.

Спочатку було слово. І це слово було за керівництвом. Тому вся

організаційна робота проводилася на ґрунті постійних співбесід (консультацій) саме з головним «кайфоломщиком» в особі В.В.Драгомирова.

Зокрема категорично заборонялося порушувати хід навчального процесу. Трохи пізніше нам дозволили деякі бешкети на парах англійської мови, бо все ж таки це свято романогерманського походження. Ну, а безпосередньо під час свята вже... але про це пізніше. Був розроблений дизайн, з дозволу сказати, одягу, в який повинні були одягнутись головні герої. Постійно друкувалися різного роду оголошення про те, що на нас чекає. Це відіграло свою роль, адже більшість студентів виявилася

Halloween – витоки, розвиток та глибинний аналіз.

все ж таки підготовленою до Halloween'у. Хотілося б подякувати тим студентам, хто з ентузіазмом та зацікавленістю сприйняли все, що відбувалося і створив собі свято. Хеллоуїнські картки та замовлення на вбивства були розроблені та надруковані в умовах жорстокого цейноту за день до свята. Доречі, про вбивства. Жарти жартами, а отримуючи ці замовлення, у нас склалася дуже цікава картина взаємовідносин серед студентів та викладачів Академії – якби ми, а точніше наші кіллери, виконали свої обов'язки на 100%, то проблема з відрахуванням «зайвих» студентів різко б змінилася на проблему зарахування нових студентів (та викладачів). Дружня обстановка у нас, чи не так?! І це при тому, що ще половина замовлень надійшла до нас через скриньку для пліток, яку було поставлено в бібліотеці. І ось настала п'ятниця, 30 жовтня.

Все, що відбулося, ви бачили і маєте змогу самостійно оцінити. А ми б хотіли зупинитися на тому, що з різних причин не відбулося. Найприкріше – це кімната жаків, яку планувалося влаштувати у підвалі, біля видавничого відділу. В останній момент ідея відпала через причини безпеки: після того, як ми розповіли про те, що можна було б там зробити (!) Керівництво вирішило, що зайві проблеми з травмопунктами та неврологіями їм ні до чого. Через невелику активність більшості студентів не відбулася також і галерея жаків. Замість неї в холлі Академії висіли дуже симпатичні, роботи невідомого майстра, портрети улюблених викладачів, яким ми, доречі, також хотіли б подякувати за розуміння та підтримку в проведенні свята, адже навчальний процес все ж таки наполовину був зірваний (а по-нашому зрізноманічений). Вже під час другої частини програми студенти мали нагоду придбати ці портрети на аукціоні, який через «нестачу часу» так і не дали провести до кінця і в результаті незатребуваними залишилися чудові портрети проректорів та найпопулярніших викладачів. Отже, Halloween минув, залишилися спогади (у когось більш приємні, у когось – менш) та... ваші плітки, які протягом

тижня з нечуваним ентузіазмом та завзяттям писала вся Академія (і які з цієї ж причини ("нестачи часу") так і не пролунали ані під час офіційної програми, ані під час дискотеки). І це добре, що всі так серйозно віднеслись до цього зовсім несерйозного завдання, хоча з іншого боку наводить на роздуми. Щоб ви не вважали, що праця ваша зникла без сліда, ми вирішили відкрити нову таку невеличку рубрику – "плітки". Скринька для них так і стоїть в бібліотеці, тож гайда!

Зараз ви маєте нагоду читати перший потік ваших саме хелюуїнських пліток. Подивимось же, на яку гидоту здатен хворий студентський мозок:

1. Пан Добровольський Валерій Володимирович, стверджує, що економісти – це не політологи, і тому вони повинні розуміти, про що кажуть.

2. Новина для

інформатиків: Дихта після І-го триместра працювати в Академії не буде. (Так що вам ще лише "ніч простояти та день протриматись" і так 21 раз – КБ "GreeN").

3. Ходять чутки, що Гена Рубський зробив пропозицію руки та серця Третяковій Насті (ПЗМ). Кажуть, що вона погодилася, але все це тримається у великій таємниці з метою запобігання епідемії самогубств серед дівчат (а може й хлопців) в Академії.

4. Справжнє прізвище В.М.Бандури – БАЛАЛАЙКА! (Все геніальне просто! – КБ "Green")

5. Граматик Андрій із 131 групи зовсім **не грамотний**. (Це одна з небагатьох пліток з підписом – Заєць-анонім)

6. Ходять чутки, що Гоголь Олег з 132 групи у вільний час займається спиритизмом, зокрема викликанням "Мёртвых

душ".

7. Пан Ситник, викладач основ Держави та права (ліва) висловив дуже проникнену думку про те, щоб студенти, які бажають вчитися не заважали тим, хто не бажає... (Є пропозиція увіковічити цей пункт на сторінках статуту Академії – КБ "GreeN".)

8. Верланов (junior – КБ "Green") – ЛЫСЫЙ ЁЖ!!! / Юленька. (No comments – КБ "GreeN".)

9. Сафронов Олег разом з Утюжниковим Іваном попрохали В.В.Драгомирова дозволити їм розташувати на даху Академії стоянку для гелікоптера, на якому, починаючи з 1999 року, хлопці прилітатимуть на заняття, бо вони вже 2 курс і для них Mercedes – то вже не солідно.

Ми звичайно, не змогли надрукувати тут всі плітки, а тому продовження чекайте у наступному номері "Ваганта"!

КБ "GreeN"

Політологія

ФУТБОЛІ ПОЛІТИКА

Його величність Футбол... Найпопулярніший, наймасовіший вид спорту. Майже сторіччя він бентежить душі сотен мільйонів вболівальників усього світу. Однак цей вид спорту може призвести як до масового екстазу, так і до масового психозу. Він з повним правом носить назву «спорту номер один».

Ні для кого не є таємницею, що значення футбольних подій вже давно виходить за межі спорту. Всі знають, які величезні гроші обертаються у цій сфері. До того ж, футбол в сучасному світі нерозривно пов'язаний з політикою і має суттєвий вплив на внутридержавні та міждержавні відносини. Якщо пригадати всі факти, хоча за минулі півсторіччя, що доводять це, то можна написати не одну товсту книжку. В статті ми зупинемося лише

на тих подіях, що відбулися у недалекому минулому.

На прикладі Німеччини можна побачити, як футбольні невдачі можуть вплинути на зміну керівництва країни. За часів правління Гельмута Коля Німеччина досягла величезних економічних і зовнішньополітичних успіхів. Не зважаючи на високий добробут, німці голосують проти партії, очолюваної Гельмутом Колем. Чому? Напевно тому, що в останньому німці знайшли винуватця невдачі футбольної збірної Німеччини на Чемпіонаті Світу - 98. Проте Жак Ширак після перемоги збірної своєї країни у Чемпіонаті Світу купався у промінях слави і рівень його популярності значно зріс.

Взагалі, керівники держав намагаються видавати себе за завзятих футбольних вболівальників, навіть якщо вони і не є такими. Часто їх можна побачити на стадіоні, особливо під час міжнародних матчів. Наприклад, новопризначений прем'єр-міністр Росії Є.Прімаков,

навіть при дуже складному становищі у своїй країні, вже через декілька днів після свого призначення завзято вболівав за «Спартак» і перед телекамерами освістував гравців «Реалу», хоча раніш футбольні пристрасті його мало турбували.

У Президента Білорусі, як складається враження, теж розвинулася щира любов до футболу. Причому настільки щира, що Лукашенко порушив дипломатичний етикет і відмінив зустріч із представницею Парламентської асамблеї Ради Європи Л.Фішер, заради того, щоб подивитися футбольний матч. Може саме тому, Білорусь досі не член Ради Європи?

Окремо треба сказати про футбол як засіб з'ясування стосунків між державами.

Мова йдеться про так звані політичні матчі між державами-суперницями. На Чемпіонаті Світу було

декілька таких матчів. Згадаємо хоча б матч Іран - США. Засоби масової інформації приділяли велику увагу цій грі двох запеклих ворогів. На очах у всього людства найпотужніша держава світу програла країні з напівтоталітарним режимом...

Статус політичного матчу був наданий і грі між збірними України та Росії в рамках відбіркового туру Чемпіоната Європи-2000. Україна мала чудову нагоду хоча б частково відплатити за століття російського панування над собою, чим, на наше задоволення, і скористалася.

До речі, і наші парламентарі не осоромилися перед народом. Футбольна команда Верховної Ради, нещодавно, більш ніж переконливо перемогла команду Російської Думи з

рахунком 4:1. Хоча б в чомусь від них є користь!..

Футбол суттєво вплинув і на розклад сил у Верховній Раді. Партії у передвиборчій кампанії кинулися заручатися підтримкою футбольних команд, розуміючи, яке значення має футбол для виборців. Найбільш

спритними виявилися об'єднані соціал-демократи, які записали до своїх лав саме «Динамо» (Київ) у повному складі, яке у тому сезоні сенсаційно вийшло переможцем «групи смерті» в Лізі

Чемпіонів. Якби не прикра поразка від «Ювентуса», можна було б не сумніватися, що СДПУ(о) набагато сильніше потіснила б КПУ...

Важливо і те, що міжнародні футбольні зустрічі сприяють підвищенню авторитету країни.

Напевно, далеко не всі в світі знали про таку порівняно невелику країну як Хорватія. Але після того, як її збірна спромоглася посісти третє місце на Чемпіонаті Світу, про Хорватію заговорили б всі.

Хоча Україна і одна з найбільших держав Європи, люди на Заході знають її в основному як країну, в якій сталася Чорнобильська катастрофа, та країну, за яку грає такий футбольний клуб як «Динамо» (Київ).

Отже, ми упевнилися щодо того, яке велике значення має футбол у сучасному політичному житті та міжнародних відносинах. Хотілося б, щоб у майбутньому, з одного боку, всі суперечки вирішувалися лише на футбольному полі, а з іншого - щоб футбол не став інструментом впливу на маси в руках непорядних політиків. На закінчення такі слова: дивіться футбол, вболівайте за тих хто-кому до смаку!

**Онищенко Ігор,
Єрмаков Ігор**

Перевірка нервів

“ЖАХЛИВІ КАЗОЧКИ” НА КОНКУРС

Розбещена, несамовита, злюча курва. Кожної ночі її розпатлане волосся зливається із темрявою, а погляд пари зелених очей ріже на шматки та розтворює щойно народжену ніч. Одягнувши своє улюблене смердюче лахміття, забацавши

зачіску за допомогою електричного струму у розеці, хапа мітлу і “вимітається” туди... туди, де можна поламати, розбити (особливо розбити) те, що не треба буде виправляти!

“Зараз, чорт забирай (та ні, ще не забирай – а хай йому грець), пограємось! О, он якийсь п’янига волочиться. Ти ба, чорт – мій батько, та це старий знайомий! Щось він занадто впевнено крокує. Ба, звалився – самий час одягти йому ковзани. Нічого, що ще не зима, куди йому у такому стані на лід?! Це що –

минулого разу я його у костюм жабенятка нарядила – він якось дивно йшов: і не йшов, і не повз, а підстрибував – напевне гикав. Зате його дружина згадала всіх моїх родичів. Що сьогодні буде?! Дійсно жах!

Так, що в нас зараз за “культурною програмою”? Ага, зробити на стовбурах бантики із електричних дротів. Залишимо це на випадок необхідності крутої зачіски.

Так. Далі. Помастити всі сходишки у місті клеєм – залишимо на завтра. А зараз напишемо побажання мерові”

І ця шалена панночка, переключившись з першої на третю швидкість, за півмитті була перед вікнами голови міста. Заліпила все скло багнюкою і своїм метровим нігтем нашкрябала: “momento mori”. Заверещавши від скаженого задоволення, порозбивала навкруги всі вікна. На домах поміняла номери, перефарбувала стіни у гідкий жовтий колір. Присіла на дах одного із будинків, і по місту пролунало: “Як я втомилася!”

Хіба це не жахливо?! Може і ні. Зате смішно!

Зубова Л, гр. 331

Історія

SCEN'Л HQ записано з лазерної третьої копії VHS E-180 ОСТАННЯ ЖО...А НІНЗЯ 3 (супер бойовик, карате) 95р.

Ф и л ь м
в и р о б н и ц т в а
ОБЛОМАУНД-ПІКЧЕРЗ
автор сценарію Йоган Брехан,
за одноіменним романом
Брегана Йогана та його друга
Вулфа Томбовскі. У фільмі
знімалися:

Чакі Джен
Нор Чаккіс
Вісельвер Сплюні
Армстронг Шваркеноген
Вмордам Дам

а також:

Біл Харісон, Мял Модисон,
Чей Ног Хрясь Оймой, Давато
Піндалетто, Джулія Харія,
Марія Моментоморе, Тереза
Даун.

СЦЕНА 1

Середина 18 століття,
Тайланд, Подбангкок'є. Двір
перед домом Вчителя (6 соток),
всіляко оздоблений очеретом та
листями гілок. У кадрі, крупно,
чоботи, що висять у повітрі.

Тайланд, Подбангкок'є

Камера піднімається вище і
показує шибеницю, добротно
виготовлену з товстого
бамбуку. На шибениці висить

сидить шериф.

Шериф: (вскакує, тиче в
камеру сигарою) Якого біса?
Блін! Я вас звільню! Блін!

(Знесилено сповзає за
стіл і охоплює голову
руками. Жалібно:)

Банда Кіллера знову
втікла з минулої серії і захопила
той самий екскаватор з
заручниками! Блін!

Джон Глюк: Тільки одна
людина може нам допомогти!

Шериф: Так. Іди та не
барися, бо все знову вибухне.
Блін!

СЦЕНА 3

Приміський дім. В
затишній кімнаті сам Нінзя,
жінка Нінзі і дочка Нінзі
дивляться по телевізору
попередню серію. Стук у двері.

Нінзя: Знову трапилось. Ну
я більше на них не працюю!

Стук повторюється, входить
комісар Джон Глюк.

Глюк: Я йшов мимо і
вирішив зайти. Як жінка? Як
дочка? Як сам? Є діло.

Нінзя: Джон, забирайся
геть, бо я надеру тобі...!

Дружина: Він нікуди не
поїде!

Дочка: Тато!

(Входить сержант Лінда в
міні-спідниці, якої в
попередньої серії не було.
(Лінди не було).

Лінда: На цей раз дісно
потрібна твоя допомога! Мене
звуть Ліндою.

Нінзя: (дивиться на неї
крупним планом) Лінда... Ні.
все одно не поїду!

Дочка: Тато!

Глюк і Лінда: Ну ні, так ні.
(Йдуть.)

Нінзя: Піду, мабуть, по
дрова... (бере з каміну сокиру).

(продовження на 7 стор.) >

Остання ж...па нінзя

Нью-Йорк. Вид збоку.

маленький нінзя у чорному
кімоно і треніках. Поряд
стоїть Вчитель та щулиться з-
під бороди. (Борода з вати).

Вчитель: З тебе ніколи не
вийде справжнього нінзі, поки
ти не навчишся керувати
концентруванням енергії.

Нінзя: (барахтає ногами).
Вчитель, у мене не виходить, я
задихаюсь. (Кашляє)

Вчитель: Це тобі
допоможе. (Ципляє до ніг нінзі
два колеса від Запорожця).

СЦЕНА 2

Нью-Йорк, вид зверху,
гучна музика. Поліцейське
управління. Напис на дверях:
"Начальник відділу боротьби з
тероризмом". У двері входить
комісар Джон Глюк і
зупиняється перед великим
столом, за яким з сигарою

Дочка: Тато!

Нінзя: (нервово) Що ти розумієш у свої п'ятнадцять! (Виходить.)

Лунає музика. До будинку під'їжджає екскаватор, з нього вибігають люди з автоматами і довго для чогось стріляють по будинку. Потім вдираються в нього. Головний злодій Гаррі Кіллер вбиває жінку і хапає дочку, після чого усі сідають в екскаватор і їдуть геть. З-за кущів вибігає Нінзя з сокирою, біжить за екскаватором, але попадає в кювет. Екскаватор їде далі.

Нінзя: (від образи врубав сокиру у землю) Матір божа, дерьмо собачье! (Повертається в дім. Бачить труп жінки у калюжі крові – червона фарба від ЕСТІ-Колор, 4,5 л).

Нінзя: Що ти робиш? (Підходить ближче) Вах! А ось це - справжнє западло!

(Входить листоноша, вручає посилку. В посилці - відеокасета. Нінзя вмикає магнітофон. На екрані - Гаррі Кіллер у повний ріст.)

Гаррі: Ха! Якщо хочеш коли-небудь побачити свою доньку... то дивись: (втягує за волосся доньку у кадр).

Дочка: Тато!

Нінзя: Дочка!

Дочка: Тато!

Нінзя: Дочка! Що ти тут робиш?

Гаррі: Достатньо. (Заберає дочку з кадру) До того ж, я таки вбив твого вчителя. (Витягує з кишені голову Вчителя)

Нінзя: Це не правда!

Гаррі: Так, це не правда. (Погоджується Гаррі і ховає голову Вчителя до кишені). Але твоя дочка у нас. Ти повинен принести 10 тисяч фунтов марок. Гроші поклади

у валізу. Гроші, козел, а не бомбу, як минулого разу, ха-ха-ха! Гм... так. Ось адреса (показує карту) і без жартів (екран темніє).

Нінзя: А це вже зовсім за п а д л о .
Прийдеться надрати їм ..!

СЦЕНА 4

Нінзя лізе по скелі і ховається у кущах. За плечима висить АКМ, лук зі стрілами і кам'яна сокира. З-за кущів видна мета подорожі - великий двір, паркан з дротом, солом'яні вишки з вартовими. Посередені двору - штабель бочок з вибухівкою. Поряд - велика біла картонна будівля. По всіх балконах і поверхах ходять вартові із списками. Біля парадного входу стоїть екскаватор. Навколо багато маленьких хатин з соломи (будувати просто і горить добре). Нінзя повертається до Лінди, що чекає поруч.

Нінзя: Ну, любя, я пішов.

Лінда: Будь обережним, любий.

Нінзя розмахується і кидає зірку з прив'язаною мотузкою. Зірка влучає у дах будівлі і нінзя з кущів лізе туди по мотузці. Його ніхто не бачить. Проповзаючи над штабелем, він дістає з кишені бомбочку, ставить таймер на годину п'ятнадцять (як раз до кінця фільму) і кидає її. Вона, поки падає, вбиває по дорозі трьох вартових. Опинившись на даху, Нінзя починає по черзі відривати голови кожному вартовому. Останні цього не помічають і

дивляться в інший бік - на Лінду, котра виглядає з-за кущів. Покінчивши з вартовими, Нінзя помічає, що стоїть один посеред даху, а з усіх солом'яних вишек по ньому вже хвилин п'ятнадцять стріляють з кулеметів. Тоді він починає кидати в них зірочками, дротиками, нунчаками, шариками, шурупами і всіх вбиває. Несподівано на галас вибігає загін кулеметників і Нінзя, уникаючи куль, скидає з себе АКМ, лук, кам'яну сокиру і з маленьким ножом стрибає в пічну трубу.

СЦЕНА 5

Дочка сидить на підлозі в бамбуковій клітці на задньому дворі. Клітка замкнута на замок, а в метрі від неї лежить ключ (його випадково упустили). Клітина порожня, лише у куті лежать дві бамбукові трубки. Дочка намагається дотягнутися до ключа однією з трубок, потім іншою, але не дістає. Іде четверта доба. Дочка плаче, шепоче: "Тато!" і подовгу дивиться на трубки. Раптом вона вскакує, вставляє одну трубку в іншу і дістає ключ! Дочка на свободі бігає по задньому двору.

Читайте продовження у наступному номері!

Листопадові казочки

Historia est
magistra vita

Ранок видався сонячним і холодним. Горніст біля намету фельдмаршала Людендорфа загасив цигарку носком чобота, подув на пальці і заграв сигнал "Припинити вогонь". Була дев'ята ранку. Задзвонили телефони, завищали рації, горністи і барабанички в усіх полках і дивізіях рейхсверу програли "Припинити вогонь" по всьому фронту – від Швейцарських Альп до Ла-Маншу. Було 11 листопада 1918 року – рівно 80 років тому. Закінчилась Перша Світова війна.

30 листопада 1939 року розпочалася радянсько-фінська війна, яка тривала 105 днів і забрала життя ста тисяч радянських військових. Так виглядало перше серйозне попередження радянській військовій машині, що була знекровлена сталінськими репресіями.

20-24 листопада Гітлер святкував чергову дипломатичну перемогу – Угорщина, Румунія і Словачія прислали до Троїстого пакту – стали союзниками фюрера.

В листопаді 1943 року, а точніше 28 числа, в Гегерані зібралися Рузвельт, Сталін і Черчилль. Вирішили воювати до переможного кінця і беззастережної капітуляції противників.

А пройшло лише три роки і в Нюрнберзі на лаві підсудних опинилися Геріт. Кейтель. Йодль, Шахт, Ріббентроп, Шпеєр. Деніц, Гесс та інші... Взагалі, дуже весела компанія.

6 листопада 1956 року армада радянських танків остаточно розчавила угорську революцію. Революціонери теж не були янголами – вішали кагебістів на фонарних стовпах.

22 листопада 1963 року США здригнулися від жаху: три постріли в Далласі з гвинтівки М9 забрали до праотців J.F.K. – улюбленого президента (Кенеді – для тих, хто історію не вчив).

Взагалі в листопаді можна святкувати обрання всіх президентів США від Вашингтона до Клінтона.

В листопаді 1982 року пішов з життя чотири рази Герой Радянського Союзу, Герой Соціалістичної Праці, маршал Радянського Союзу, кавалер п'яти орденів Леніна, особистий друг Патріса Лумумби, Фідела Кастро і Сальвадора Альєнде, лауреат Ленінської премії з літератури, вірний марксист-ленінець, генеральний секретар КІРС, "бровеносець" – Леонід Ілліч Брежнєв. До влади прийшов Ю. Андропов.

А ще 17 листопада 1989 року в Чехословаччині розпочалась "оксамитова революція". Чехи із словаками вибрали свободу і мирне роз'єднання.

А німці в цей же час ламали Берлінську стіну. Ось так...

Історик

Інші виміри

Скоро сесія. В цивілізованому світі – інформаційне суспільство. Висновок: інформація потрібна студенту, щоб успішно скласти іспити. Питання: які джерела інформації існують. Ну, звичайно, можна піти до бібліотеки, почитати підручник, запитати у товариша, переписати конспект. Та все не цікаво, старе, як світ і нудно для студента. Хочете, спробуйте інший спосіб добуття корисної інформації. Це – некроманія, або оживлення трупів з метою отримання цієї самої, вже набридлої, інформації.

Некроманія усіма Фахівцями однозначно вважається паймерзеннішим та найнебезпечнішим розділом Чорної Магії. Пропонуємо читачам розповідь людини, яка брала безпосередню участь у церемонії некромантії. Можете боягузливо перегорнути сторінку і сказати, що все це вигадки. Проте мерці оживатимуть незалежно від вашої суб'єктивної точки зору. Можете прочитати до кінця, проте не думайте, що вам не захочеться повернутися до цього, а може і спробувати. Ті, хто спробує без досвідченого інструктора, опиняться або на цвинтарі (можливо і їх потім оживлятимуть), або і в Слівіно. Присмних сновидінь!..

"...Спочатку наша ударна група у складі дев'яти чоловік – всі хлопці зі стажем подібної роботи – усамітнилися на дев'ять днів на хуторі одного з напих. Дев'ять днів тривала планова підготовка до церемонії.

Заборонялось багато розмовляти, займатись сексом (в будь-яких формах), контактувати із зовнішнім світом. Одяг складався з простиралл (із дуже специфічним ароматом), їжа – прісний чорний хліб з домішкою власної крові, зілля – белена плюс "інгредієнти", та смажена собачатина по 666 грамів на чоловіка на день, а також виноградний сік. Ні в якому разі не вживали сіль. Щодня кожний з дев'яти відправляв по собі паніхіду. Ось так ми і жили, точніше, начебто вмирали. Аура смерті оточувала нас все сильніше і сильніше.

На заході Сонця дев'ятого дня ми босоніж вирушили на цвинтар, де заздалегідь нас чекала свіжа могила, в якій вже сім днів лежав нікому невідомий божм.

Ми викопали труну, зняли віко (кришку), покійник лежав немов лялечка, наче тільки те й робив, що чекав на нас. Могила була обведена захисним колом, з чітким дотриманням магичної ієрогліфіки. Ми прочитали очищувальні заклинття, спалили

Не затуляйте очі на

фіміями (сірка, ладан та дурман) і приступили безпосередньо до церемонії.

Всі, окрім ведучого, розташувалися по колу. Ведучий підняв жезл і розпочав церемонію призивним закляттям: "Силою Самасля й муками проклятих я заклинаю й наказую тобі дух померлого (ім'я) відгукнутися на мій наказ і під жахом вічних мук підкоритися цій священній церемонії. Вероальд, Вероальд..." На жаль з першого разу мрець не встав. В повітрі блискали астральні флюїди, ризикали дрібні духи, привернуті запахом фіміаму, і ведучий розпочав друге, більш сильне закляття: "Темніцями ПЕКЛА, полум'ям Банала, тишою НОЧІ й ритуалами Гекати – наказую тобі з'явитися і встати в цьому тілі".

Блискавки в повітрі посилювалися, труп зрушився, але все ще не встав. Тут ведучий дев'ять разів торкнувся жезлом голови трупа і заспівав третє закляття, ходячи по колу проти годинникової стрілки: "Силою святого Воскресіння і під жахом мук та тричі по сім років страждань, які силою священної магії я можу на тебе наслати – вставай! Відповідай на всі мої запитання!

Тут мерець відкрив очі, схопився на ноги і невимовно, слабим голосом запитав: "Що ви від мене хочете?" Ведучий хвилини 15 задавав йому питання і отримував відповіді. Група мовчки слухала і підтримувала захисний струмінь енергії.

Отримавши всю потрібну інформацію (до речі, інформацію можна отримати про будь-що, адже астрал мерця вже дізнався в вищих сферах майже про все), ведучий подякував трупу і сказав: "Дарую тобі вічний спокій та обіцяю не тривожити тебе більше! Йди з миром!" Труп упав в труну. Тепер вже назавжди.

Знову були прочитані очищувальні заклинття. Труп порубали на п'ятки, залили вапном (можна гіпсом) і через півгодини могила була знов як новенька. Група повернулася на хутір і відсвяткувала щасливе завершення церемонії...

Оповідач почухав бриту налісо голову, криво посміхнувся і сказав наостанок: "До речі, часто, періодичне повторення цієї церемонії, особливо паніхіди, продовжує ваше особисте життя може і до ста років. Корисна річ..."

На цьому все. Нагадуємо – все вищенаписане – чиста правда. З таким же жартують.

БІС

Fight

Добрий день, любий друже!

На жаль, з певних причин, ми вимушені перервати (тимчасово) цикл статей, присвячених УШУ. Це нещадно.

Сьогодні я пропоную відвідати Давню Грецію, яка займає особливе місце в розвитку бойових мистецтв.

Як відомо, Греція є батьківщиною Олімпійських ігор (з 776 р. до н.е.). До програми античної Олімпіади боротьба входила спочатку як складова частина пентатлону (з 708 р. до н.е.) та панкратіону (з 648 р.). Змагання з панкратіону починалися кулачним боєм без шкіряних пасів, якими бинтували руки в звичайних бійках. В ході сутички удари підкріплялися ще й прийомами боротьби.

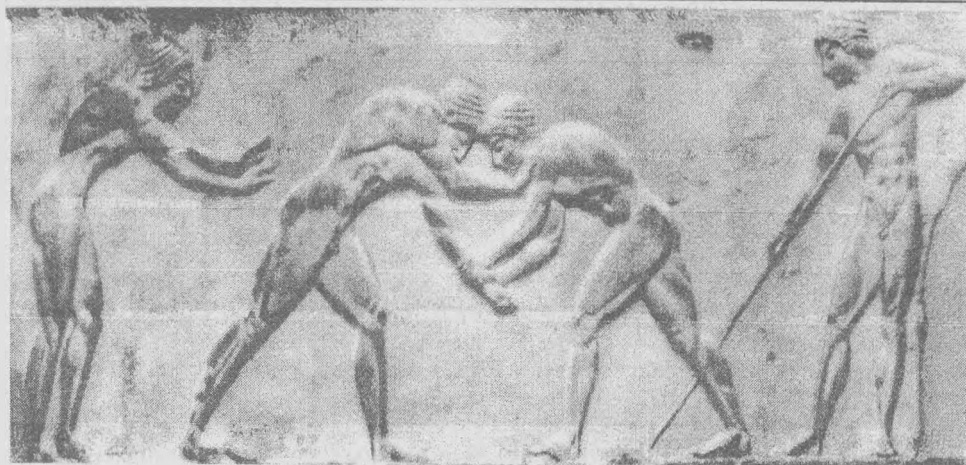
На тренувальних майданчиках греки відпрацьовували удушуючі й бойові прийоми, кидки, удари кулаками, головою, колінями. В 208 р. до н.е. боротьба увійшла до програми Олімпіад в якості самостійного виду змагань.

Грецький підхід до тренувань заслуговує великої поваги. Вони провадилися на серйозній науковій основі: з дозуванням навантажень, тренуванням конкретних м'язевих груп тощо. Використовували прості, але ефективні тренувальні засоби, наприклад, яма з багном, в якій намащені атлети вчилися робити захвати. Чи, навпаки, яма з сухим піском – щоб звільнитися від захватів. В першому випадку перевагу мав той, хто захищався, в другому – той, хто нападав, і для обох це було гарною підготовкою для змагань.

Також, мабуть, саме давні греки винайшли такий тренажер для відпрацювання ударів, як свиняча шкіра, заповнена сумішшю піска з

Бойові мистецтва давніх греків

опилками – прототип сучасного боксерського мішка.

Античні бійці спочатку носили рукавички з м'якої шкіри, що сягали передпліччя, потім з твердої шкіри, а завершили вони свою еволюцію шкіряно-металевими кастетами (цестами). Бої проводилися згідно правил, які були встановлені нібито самим Гераклом, й відрізнялися жорстокістю.

В основному бійці завдавали сильних ударів в голову, шию, верхню частину грудної клітки, але допускали також удари нижче пояса, по потилиці й спині. Ухили вважалися боягузством. Переможцем оголошували того, хто примушував суперника здатися чи збивав його на землю так, що той не міг більше встати. Якщо ж бій затягувався й не вдавалося виявити переможця, то, за згодою суперників, суддя призначав своєрідний “пенальті” – за жеребкуванням один з бійців повинен був, не ухиляючись, приймати удар іншого. Якщо він витримував, то на тих же умовах сам бив суперника. Кількість ударів була необмеженою.

До речі, один з самих сильних бійців Еллади, такий собі Тагенес, переміг у 1425 поединках! Навряд чи хто зможе перевищити цей рекорд.

Ось так гамселилися в Давній Греції. До речі, зараз відмічаються спроби відродити славні традиції боїв в стилі панкратіону. Тут можна назвати російських спеціалістів О.Лихолобова, А.Вострикова, японця К.Маеда та деяких інших. Але ж, звичайно, такого панкратіону, як в Давній Греції, вже не відродити.

До зустрічі!

Від редактора: Взагалі грецький панкратіон вважають праотцем майже всіх сучасних бойових мистецтв. Грецька боротьба була занесена до Індії воїнами Олександра Македонського. А звідти у доповненому вигляді до Китаю, точніше до Шаоліня його засновником – Бодхидхарою. Щодо цести – відомо, що цеста робила руку такою жорсткою, що відомо випадок, коли на “пенальті” один з бійців просто розірвав рукою живіт супротивника. Судді помертно віддали перемогу його супернику тому, що цей удар вони порахували за три: пробити живіт, захватити нутрощі та вирвати їх. А згідно правил панкратіону на “пенальті” дозволявся лише один.

ROLF

І так буває

№1. Прищі...
 №2. Чортові прищі...
 №3. І знову... О боже, на самому кінчику... носа. Сидів дома. Їй-богу носа на вулицю не висунути.
 №4. Допомогає перти портфель до її будинку. Власне і все.
 №5. Хімічка прийшла у міні!!! Клас на вухах. Куди дивиться директор?! – На ноги хімічки.
 №6. Батькові цигарки – гідота. Бідний тато. Палив би “Marlboro”. Всім би було добре.
 №7. Восіні “предки” звалили кудись. Запросив хлопців до себе на вечірку. Дивились “9,5 тижнів” – нудота... одна сцена в ліжку на півгодини!
 №8. Дівчата йшли додому. Ми прив’язались позаду. Дивились на ноги, оцінювали фігури. Щоб звернути на себе увагу, приколювався з них всю дорогу. Іржав на всю вулицю. Вона сказала, що або я дарма вдаю з себе клоуна, або я просто дурень.
 №9. Завтра в класі вечірка з дискотекою! Мама відтягнула від дзеркала силоміць. А кажуть, що тільки дівчата крутяться перед ним.
 №10. Вирішив встати раніше і потайки поголитися. Краще б я цього не робив. Півранку зупинив кров. півранку звалював все на кицьку. В школі заявив, що іржав – окраса чоловіка. Хлопці запитали, чи не збирався я за допомогою бритви позбавитись прищів. Вона почула і засміялася. Фіг з нею. Це вже зрада з її боку.
 №11. (Вечір того ж дня). Під звуки

Оповідки з життя

“повільної композиції” всі хлопці сіли з виглядом, що їх нічого не цікавить, крім власної джентльменської розмови (тема – анекдоти про мастурбацію). Очі тільки й бігали: коли ж вони звернуть увагу, що ми не поспішаємо танцювати? Звернули. Сказали, що ми ніколи не станемо дорослими. Звинуватили у боягузстві. Ні, ні і ще раз ні... хай спочатку вимкнуть світло...
 №12. Тягнув її портфель. По дорозі травив анекдоти. (Боже милосердний, про що ж говорити... Про уроки – пудно, про себе – не цікаво, про неї – неможливо, щоб не подумала, що я ... ні, ні – анекдоти. Безпечніше). Розповів непристойний анекдот з виглядом обличчя світського лева. (Дома повторив цей вигляд перед дзеркалом – старший брат сказав, щоб я не намагався косити під блакитного). Розповів пару пліток. Завів дипломатичну розмову про вихідні. У вихідні вона вдома. А якщо... подивимось.
 №13. Класуха втирала про СНІД. Вираз обличчя в неї як у гестапівця, що зачитує смертний вирок. Виявляється джентльменський набір – це носовичок і презерватив (а зовсім не цигарки і еротичні карти).
 №14. До неї залицяється телепень з одинадцятого. Жак! Весь день ходив як

прибитий. Запропонував брату-студенту набити йому пику. Брат довго посміхався і сказав, що це нормально. Каже, що мої наречені ще у п’ятий клас ходять. Йому, гадові, добре. У нього телефон не замовкає – то одній телефонус, то іншій, то йому. Нічого. Висякався йому в подушку. Буде знати. Дон Жуан, блин!
 №15. Втрачений смак життя повертав, пробуючи пиво. Наступного разу питиму біля дому, щоб напевне добігти до туалету.
 №16. На вихідних Вона зайнята. Це він, опер-випускник, її кудись тягне. Довго нив у слухавку, чи не знайде вона вільну хвилинку у неділю. Ні, Вона вже запрошена. Дурена чортова – мені таке сказати! “Вона вже запрошена!”. Похмурим голосом висловив сподівання, що телепень завжди носить з собою “джентльменський набір”, і кинув слухавку. Хай собі... на здоров’я. Мені байдуже.
 №17. Виявилось, Вона була з батьками на дні народження батькового шефа. Зі мною не розмовляє. Спитав, чи “шеф батька” добре заварив їй каву наступного ранку, чи вона сама варила її для шефа після “дня народження”. Знизала плечима і пішла. Хлопці, правда, посміялись, та все одно на дулі кішки шкребуть...
 №18. О... Як набридло! Прищі...

Klaus

About the game

Quake-2

Відповідно до законів фізики тіла відкидаються назад на відстань, залежну від співвідношення маси тіла до міцності уразливого заряду. Але фізика працює і в іншому боці - якщо ви не ухилились, то можете бути дезорієнтовані.

Зовнішній вигляд монстрів різноманітний, але підпорядкований їх біологічній сутності. Справа в тому, що чужинці - паразитична раса, яка використовує інші організми для будівництва самих себе. Вони змогли вирішити проблему сполучки живих тканин з механізмами, тому в результаті виробничого процесу отримуються киборги - добре захищені й озброєні. Збірка проходить на заводі, де ви зможете з'ясувати, що сталося з членами штурмової команди, що вижили. Далі ви запалюєтеся праведним гнівом і жагою до помсти.

Хто ж зустріне на вражій планеті:
 Солдати і піхотинці - найбільш чоловікоподібні створіння.
 Барсеркери - бійці з сокирами замість рук.
 Мозок - щось із щупальцями.
 Риба - щелепи з хвостом для руху у водному середовищі.
 R2D2 - взагалі не схожий за характером на прототип, агресивний маленький робот з променевою зброєю.
 Swarmer - летаюча тварюка.
 Буящий - велика летаюча тварюка.
 Гладіатор - маленький масивний та дуже живучий гуманоїд.
 Медик - як і повинно бути, лікує іншопланетних недобитків.
 Паразит - собака, у якій замість хвоста щупальце.

Танк - самий великий і важко озброєний монстр.

І так, як ви бачите, живності багато. Взагалі, розробники заявили, що вони хочуть повернутися до духа DOOM'у - “Я самий найкрутіший хлопець на селі!”, тому вороги будуть витися навколо вас, як оси над джемом, але їх живучість буде не дуже тривалою.

Зовнішній вигляд монстрів стане більш привабливим, а рухи плавними за рахунок викиривання інтерполяцій, до того ж, чим міцніший ваш комп'ютер, тим більш це помітно. Доречі, є жарт, який нам дуже сподобався, - вбиті вороги з часом починають тхнути, чим привертають увагу жирних мух.

У грі з'явилися радіопереговори, котрі необхідні вам для ЦУ та пояснення того, що відбувається.

У галузі графіки автори пішли на компроміси з метою досягнути максимальної привабливості. Найкращий ефект ви отримаєте тільки при використанні 3D прискорювача, підтримка MMX поки не планується.

Для ярих феміністок є можливість обрати персонаж - жінку.

Гра дуже цікава, гарна та сучасна, яка побудована за визначеною логікою. А місцеві жителі кіберсвіту забезпечують потрібний для цього жанру динамізм. Професія в них така, розумієш!

U2.Junior

Titanik

З миру по нотці...

В минулому номері нашої газети (№9 (18) жовтень 1998) ми розглядали одне з найглобальніших питань сучасної світобудови – питання шаленої популярності почесного кавалера одинадцяти “оскарів”, найкасовішого фільму усіх часів і народів – “Титаніка”. Від такої популярності, за останніми океанологічними даними, він перекинувся на дні. Миколаїв, як зовсім недавно з’ясувалося, опинився на 1-ому місці в Україні за кількістю глядачів, які відвідали сеанс (дехто з наших знайомих побував на ньому тричі). До того ж, в комп’ютерних магазинах міста з’явилися компакт-диски з новими іграшками на тему “Титаніка” (дуже змістовною в цьому плані виявилася гра, яка в перекладі на слов’янську означає “Затопи Титанік з Леонардо ді Капріо на борті” (кажуть користується великою популярністю)). Ми довго розмірковували над причинами цієї популярності і прийшли в результаті до більш-меншого висновку: в нашому місті просто живуть дуже добрі, співчутливі, такі собі сентиментальні люди! До того ж не можна забувати, що ми з вами живемо в “місті

корабелів” і тому все що пов’язано з кораблями викликає в нас неадекватну реакцію. Але сьогодні ми не збиралися публікувати наше дослідження з цього приводу, бо розміром воно було б з добру докторську дисертацію. Тому вирішили розглянути лише один аспект “оскаризму” цієї стрічки. За нашим приватним кореспондентським розслідуванням, яке протягом цілого... вечора ми вели з ризиком для свого життя, один з оскарів “Титанік” отримав за пісню, яка можливо ніколи б і не стала піснею, якби її не увіпхнули в цей фільм (доречі, в фільмі я її так і не почув – не встиг (див. минулий номер)). Звичайно ж всі здогадались, що мова йде саме про пісню Celine Dion тири-пири... Нечленоподільні звуки на мотив цієї пісні, які можна почути від деяких завзятих прихильниць цього фільму нашоствхнули нас на (айсберг) думку про публікацію слів цієї пісні в нашій традиційній рубриці “З миру по нотці”. Отже, ми сподіваємось, що після цього ці нечленоподільні звуки перетворяться на дуже красиву пісню.

КБ “Green”

MY HEART WILL GO ON

Every night in my dreams I see you,
I feel you,
That is how I know you go on
Far across the distance
And spaces between us
You have come to show you go on
Near, far, wherever you are
I believe that the heart does go on
Once more you open the door
And you're here in my heart
And my heart will go on and on
Love can touch us one time
And last for a lifetime
And never let go till we're one
Love was when I loved you
One true time I hold to
In my life we'll always go on
Near, far, wherever you are
I believe that the heart does go on
Once more you open the door
And you're here in my heart
And my heart will go on and on
There is some love that will not go away
You're here, there's nothing I fear,
And I know that my heart will go on
We'll stay forever this way
You are safe in my heart
And my heart will go on and on

Майстерність актора – це могутня сила, яка здатна роззброїти і підкорити маси. Сучасні американські кінострічки у більшості своїй не містять цього елементу, а спираються на інші засоби впливу на глядача. У цьому відношенні “Титанік” – це дещо особливе. З першого погляду здається, що Дж.Камерон дійсно намагався вразити нас лише за допомогою “грандіозних зйомок-спецефектів”(дивіться попередній номер, стаття “Пристрасті за Титаніком” КВ).

Майстерної гри акторів я там не побачила. Головною в цій стрічці якраз є ідея. Не ідея палкого кохання. Зовсім ні. Але ідея трагічності цього кохання. Головним у фільмі є не стосунки між героями, а те, що вони залишили після катастрофи. Уявіть собі, будь ласка, що людина все життя живе з одними й тими ж спогадами, вона присвятила себе їм. У кожному своєму подиху вона намагається втілити те, що залишило їй знайомство з тим ЄДИНИМ, заради

якого вона вижила. Ви звернули увагу на картки в каюті старої Роуз, які демонструються в кінці фільму? Вона навчилася літати на “flying machine”, їздити по-чоловічі на коні. Тобто всі ці 84 роки кожен мить головну героїню не покидала думка про ІНОГО. Мабуть, їй все життя сниться один і той же сон: красень

Критика “Критики “Чистого Розуму” (або “Пристрасті за Титаніком-2”)

Титанік, парадна зала, знайомі усміхнені обличчя... ВІН. Дивно, що всього цього не помітив політолог (дивіться попередній номер, стаття “Пристрасті за Титаніком”). який має бути чутливим до таких речей і проникати до самої суті явищ.

А що до “Все побижляли – і я побижлял” - так стадний інстинкт тут яскраво проявився. Основними глядачами були тінсайджери, а вони дуже схильні до конформізму. Але ж повальна зацікавленість пивом теж схожа на масовий психоз. Що краще?

Бар'єр

За повістю П.Вєжинова "Бар'єр"

У кожного із нас є свій бар'єр,
Який ми боїмось переступити,
Так завжди було, і так є тепер,
І нікуди від цього нам подітись.

... Зустрілись двоє, може покохали,
А може просто душі відвели,
Які давно уже не зігрівало
ніяке світло почуттів. Коли
зустрілись разом два страждених
серця

Та може ще не кожен зрозумів,
як почуття у душах їхніх зветься,
й чи він хотів його, чи не хотів,
Кохана і розумна, й мила, й гожа
Та все ж, як з'ясувалося колись,
Була вона на всіх людей не схожа,
Бо їй в дитинстві болю завдали...
Вона могла чужі думки читати
І декого лякало це, аж як:
Боялись ті, кому є що ховати,
Якісь, можливо, задуми, й відтак
вона ніким була не зрозуміла,
нікому непотрібною була.
Аж ось, здається, вже вона зустріла,
Того, кому кохання віддала.
І все тепер було у них прекрасно,
І ще ніколи він так не любив...
Був день, і ніч, і зорі були ясні,
Аж поки він у небо не злетів,
О ні, не в літаку, не в дельтоплані,
А просто так: не в мріях – наяву,
Та все було йому немов в тумані:
В небесну вись злетіть, у синяву,
Не кожному це смертному під силу,
Та виявляється такі ще люди є:
Вона, як ластівка, у синь нічну
злетіла
І з нею він, залишивши своє
Те брентне тіло, що було бронєю
Для світлої, широкої душі...

Життя перетворилося борнею,
Живі з якої вийшли не усі.
На жаль, не зміг він подолать
бар'єру,
Не зміг її він душу зрозуміти,
Не зміг проникнути в її життєву
сферу,
Не зміг забути і не зміг прозріти.
Вірніш, прозріння те було пізніше,
Коли не сподівалася вона...
Коли нарешті стало їй вільніше –
Коли вже душу Богу віддала.
Він зрозумів, але чомусь так
тосктно,
Так сумно й пусто стало, а проте
Життя усе ж продовжується, просто
Її троянда більше не цвіте,
Навіщо ж перешкоди будувати
Самим собі, і рідним, і близьким?
Так легше жить, бо є що
звинуватить,
Коли погане трапиться що з ним.
Перестороги, страхи, забобони –
Невже нам це не заважає жить?
Це розумієм, лиш як чуєм дзвони
По тих, кого доводилось любити.
Так було завжди і так є тепер,
Від цього в світі нікуди подітись:
У кожного із нас є свій бар'єр,
Який ми боїмось переступити...

Гладченко Л.
гр. 313

Муха, Муха, Муха
Слабосила слабодуха
Псіхомуха, дуromуха
Жу-у-у.

Лисий дядько, п'яний дядько
Наче дідько, ніби батько
Хоча й рідко, але мамку
А-а-а-а.
Хлопчик-попчик
Пупчик-кончик
Всю на месті любий синку
Ручки ніжки м'ячик копа "Бум!"
Деда, деда знав всі беда
Діловода, діловеда.
Дурість деда звали мудрість,
Бо кохав ту муху в носі
І помер, бо слабодуха,
Слабосила псіхомуха
Жу-у-у-у-у-у-у-у-у-у-у-у-у-у-у-у.

A little bit...
opinion

О. С. Пушкін колись сказав, що музика поступається одній любові. Не вірилося, бо шалений ритм і гучність наших дискотек асоціювалися з любов'ю хіба що котів у березні. Ще була музика батьків - ностальгія по минулому.

Може свою роль зіграло те, що ціна квитка була 80 коп., але потім усіх пускали безкоштовно. Може те, що попрацювали старости і декани. Невідомо. Однак зібрався майже повний зал і ті, хто прийшов на концерт не пожаліли. Виходить, що є музика інша ніж та, до якої ми звикли. Краща, навіть, ніж музика додаткових балів.

Приємно, що є серед нас дійсно талановиті люди. Ми радісно зустрічали О.З.Фрідмана, який продемонстрував справжній клас. Навіть після того, як він покинув сцену, І.Бах вже сприймався трохи не так.

Вічні музичні теми живуть століттями і століттями дарують людству насолоду, очищують і виховують покоління. Вишукана музика у виконанні професіоналів звеличує духовно. Хочеться чогось-небудь такого ... Хіба піти набити морду ді-джею?

U2.

Редактор Діордієв О.
Відповід. секретар Фоменко С.
Над номером працювали:
Загородній Т., Плешакова С., Кіпер Ф. Денежко Р.
Іванов О.
*Матеріали, надіслані до редакції не
рецензуються та не повертаються.*

BAFAT

Газета "Вагант".
Свідоцтво МК 205 від
25.06.97.

Газета надрукована у редакційно-видавничому відділі
МФ НаУКМА.

Зам 145 наклад 150

Адреса: 327000, м. Миколаїв, вул. 68 Десантників, 10.
Тел. (0512) 24-23-71.